

Tháng Ba Hoa Táo

Đứng ở góc vườn nơi tiếp giáp hàng rào gỗ ngăn cách nhà bên cạnh là một cây táo cô đơn lẻ loi trong khu sân vườn, cây táo không cao lắm nhưng cành lá xum xuê xanh tươi.

Năm nào cũng thế, khi những nụ hoa màu trắng hay phớt hồng điểm thêm chút màu đỏ xinh xinh bắt đầu nở hoa, những cánh hoa xò ra mọc chỉ chít trên cành trông như loài hoa anh đào (Cherry Blossom) đó cũng là thời điểm mùa xuân bắt đầu.

Mùa xuân ở California thường bắt đầu từ tháng 3 đến gần cuối tháng 5, đây cũng là một trong những thời điểm đẹp nhất trong năm của California.

Mặc dù thời tiết vẫn se lạnh đôi khi xuống thật thấp về đêm vào khoảng 32 độ F tương đương 0 độ C, về đêm không khí lạnh có thể đóng một lớp băng tuyết (nước đá) thật mỏng trên mái nhà hay kính xe, nếu xe đậu ngoài đường, nhiệt độ buổi sáng thường vào khoảng 50.F tương đương 10 độ C, nhưng bầu trời trong xanh, thời tiết dễ chịu và không khí rất trong lành trên hầu hết các thành phố của miền bắc California.

Tôi rất yêu thích mùa xuân và nhất là tháng ba, vì tháng ba đối với tôi có rất nhiều kỷ niệm, đó là tháng sinh nhật của tôi, gần như mỗi khi tháng ba trở về tôi thường viết một bài thơ cho đời mình, tháng ba năm nay 2022 tôi viết bài thơ với tựa đề Tháng ba mấy khối.

Tháng ba đầy nỗi nhớ
Hôm nay sinh nhật mình
Một đời chưa biết mỗi
Nhìn lại thấy bóng hình
Dĩ vãng đã xa vời
Tù cái thuở còn son

Tôi năm hôn ngọn cỏ
Lá xanh thấm linh hồn.

Hư vô thì chưa tới
Ngày xưa đã qua rồi
Bóng chiều thêm vàng vọt
Mảnh tình con xa xôi.
Trời tháng ba còn xuân
Mùi hoa sữa còn nồng
Tận đâu trong trí nhớ
Bây giờ là hư không.

Sương che lấp núi đồi
Xa xăm một bóng chim
Đau thương nào ẩn hiện
Hồn tôi muốn đi tìm
Nghe tiếng đập thời gian
Tóc xanh đã thay màu
Ngao du cùng năm tháng
Đôi khi gặp nổi sầu.

Bài thơ còn chưa hết
Tôi muốn viết thật nhiều
Nhìn bóng đêm mờ nhạt
Hình hài đồ liễu tiêu
Tháng Ba xuân đã muộn
Đêm thao thức đời mình
Màn sương khuya gió lạnh
Mơ màng cõi vô minh.

Trở lại với cây táo sau vườn. Tôi không hiểu sao thổ cư của vùng đất thung lũng hoa vàng San Jose lại rất hợp với các loại cây trồng, mặc dù vùng đất này rất ít mưa, những loại cây ăn trái trồng trong vườn như cây chanh, cây hồng, cây cam và nhiều loại khác đều xum xuê kết trái. Nhiều nhà trồng nhiều cây ăn trái, mỗi lần thu hoạch ăn không hết lại phải khệ nệ mang đi cho người thân và bạn bè.

Riêng về cây táo thì có nhiều loại khác nhau, có một số nở hoa vào đầu mùa xuân và một số nở hoa giữa mùa hay cuối mùa xuân.

Khi những nụ hoa màu trắng như hạt ngọc bắt đầu nở bung ra, những cánh hoa nở xòe như cánh bướm xinh xinh lay động theo làn gió nhẹ, đó cũng là lúc mùi

hương táo bay xa, mùi hương thơm thoang thoảng đủ sức thu hút những con ong, con bướm rú nhau bay về, giúp cho cây táo dễ thụ phấn.

Phấn hoa sẽ bám vào chân con ong, những con ong sẽ bay lượn từ bông hoa này sang bông hoa khác, đó cũng là cách thụ phấn giữa hoa đực và hoa cái, một hình thức giao tình từ đó hoa cái thụ quả.

Cây táo ra hoa và đậu quả nhiều là nhờ vào sự thụ phấn kết hợp với các loại cây táo khác, nếu không có cây táo nào khác trong bán kính 100 foot, bạn sẽ cần trồng thêm một cây táo khác trong vườn để đảm bảo sự kết trái của cây táo ra nhiều quả hơn.

Mỗi loại táo có một thời điểm nở hoa cho đến khi thu hoạch có thể khác nhau. Vì vậy bạn hãy ghi lại ngày những bông hoa đầu tiên nở trên cây táo. Ví dụ: cây "Red Delicious" thường cần 150 ngày trước khi quả sẵn sàng để hái, trong khi giống "Gala" sẵn sàng sau 105 ngày. Tóm lại thời điểm thu hoạch táo là sau ba tháng tính từ thời điểm cây táo ra hoa.

Mỗi buổi sáng nếu thời tiết không quá lạnh và ướt át do sương đêm còn chưa tan hết. Tuấn thường ngồi nơi bộ bàn ghế ngoài sân vườn, bộ bàn ghế có dù che kê dưới bóng mát của hai cây mọc gần nhau đó là cây chanh và cây cam, ngồi nơi đây cầm trên tay tách cà phê còn ấm, hương vị thơm ngon quyến rũ của cà phê làm tâm trí sáng khoái hơn, hớp một ngụm cà phê, mùi vị quen thuộc hơi có vị đắng làm tâm trí tỉnh thức hoàn toàn sau một đêm chìm vào giấc ngủ không mộng mị. Có lần ngồi uống cà phê Tuấn đã viết một bài thơ với tựa đề Giọt cà phê đắng.

Cà phê đen mà đắng
 Làm mở đầu môi son
 Em không cần che giấu
 Tình khát khao mỗi mòn
 Thêm chút đường cho ngọt
 Vị đắng tan vào nhau
 Thêm buồn vào nhan sắc
 Khẽ cắn vào môi đau

Bài thơ khá dài Tuấn nhớ lại và khẽ đọc lên vài câu cho bài viết bớt đi phần tẻ nhạt khô khan.

Tuấn ngược nhìn lên cây chanh, những quả chanh vàng óng đang đưa theo gió nhẹ, cây chanh này rất thơm quả chanh cho nhiều nước và không có hạt, cây cam thì trái màu hồng cam, tuy hơi nhỏ nhưng cũng không có hạt và khá ngọt. mặc dù trồng bên cạnh cây chanh mà vẫn không bị ảnh hưởng bởi vị chua.

Thật là một buổi sáng bình yên không bận rộn vội vã lái xe chen chúc nhau trên đường phố để đi làm. Hiện tại Tuấn đã về hưu, vui thú điền viên hay vui cùng chữ nghĩa văn thơ.

Buổi sáng hôm nay cao hứng Tuấn thả hồn vào cảnh vật thiên nhiên, hít thở hương thơm hoa táo, hoa chanh và chen lẫn mùi hoa cam thật là thú vị.

Một ca khúc tình yêu khe khẽ vang lên từ cái laptop, một giai điệu trữ tình thật hay. Gọi lên nguồn cảm xúc dạt dào Tuấn gõ nhẹ trên bàn phím của cái laptop để trước mặt và chậm rãi viết bài thơ buổi sáng bình yên.

Buổi sáng trời nhẹ mưa
Ngoài sân chưa vệt nắng
Tiếng chim trời im ắng
Hơi ẩm còn trong chăn
Hôm nay em ngủ muộn
Dòng mơ buồn nhẹ trôi
Đừng vội vàng thức giấc
Cho dài đêm xa xôi
Thoáng mùi hương đồng cỏ
Hoa bưởi lùa tóc mây
Hạnh phúc thật bé nhỏ
Tình yêu đã tràn đầy
Nhẹ nhàng cơn mơ đến
Khép kín cửa bình yên
Đề tình không mất dấu
Trong mơ đầy tình em.

Sau hơn hai mươi năm đi làm đầu tắt mặt tối trên đất Mỹ. Tuấn đã đủ điều kiện nghỉ hưu, nghĩa là có hơn 40 credits (40 tín chỉ). Tuấn quyết định nộp đơn xin nghỉ hưu (retire), cả hai vợ chồng đến sở xã hội đứng xếp hàng chờ gặp nhân viên xã hội để nộp đơn xin nghỉ hưu (retire). Nhân viên xã hội xem xét hồ sơ và ông ta cho biết.

-Ông bà đã đủ điều kiện xin nghỉ hưu, tuy nhiên nếu ông muốn nhận được quyền lợi full retire thì phải chờ đến 67 tuổi, tôi đã xem qua giấy tờ của ông bà thì tôi nhận thấy ông bà nghỉ hưu tuổi 64 cũng rất thích hợp vì nếu tính ra dù có đi làm

thêm hai hay ba năm nữa thì số tiền hưu cũng không được bao nhiêu, thà rằng nhận tiền hưu non từ bây giờ vẫn tốt hơn.

Vợ chồng Tuấn đồng ý nhận tiền hưu non ngay hôm đó và không quên cảm ơn lời khuyên của nhân viên xã hội.

Kể từ đó Tuấn đã chính thức nghỉ hưu, nhưng vẫn tiếp tục đi làm để có thêm thu nhập từ hai nguồn lương tháng và tiền SSA. Cho đến khi bước vào tuổi 65, chính thức nhận được thẻ (Medicare) bảo hiểm y tế. Mỗi tháng họ cứ trừ thẳng vào tiền SSA “retire” 154 đô cho mỗi thẻ, số tiền hưu đã ít lại còn thâm hụt thêm. Tiếp tục đi làm thêm vài năm. Tuấn nhận thấy cũng hơi mệt mỏi và nhận thấy việc đi làm không mang lại tiền bạc bao nhiêu.

Hai vợ chồng tính toán lại rồi quyết định nghỉ hẳn không đi làm nữa và nộp đơn xin trợ giúp từ Medical. Kể từ đó những ai về hưu (retire) có hai thẻ bảo hiểm y tế (Medicare và Medical) sẽ có thêm phúc lợi mà không bị đóng thêm tiền.

Thôi thì mình nghèo nên chọn con đường này cho chắc ăn, hơn nữa càng già nhu cầu ăn uống hay vui chơi càng ít đi, mà nhu cầu bệnh hoạn thuốc men lại càng tăng cao hơn. Người Việt Nam chúng ta có câu nói ví von rất hay:

“Khéo ăn thì no, khéo co thì ốm”

Câu ví von này rất phù hợp với hoàn cảnh hiện tại. Quan niệm mỗi người mỗi khác, riêng Tuấn có một cách suy nghĩ hơi khác người.

Những người giàu có thuộc loại đại gia, thì họ dùng đồng tiền để mua lấy cái nhàn, còn mình nghèo thì bằng cách giảm bớt chi tiêu để không lệ thuộc nhiều vào đồng tiền, để rồi phải nai lưng ra đi làm thêm kiếm tiền.

Tuấn quan niệm không cần thiết phải bán đi cái nhàn để kiếm thêm ít tiền còm rồi cũng chẳng đến đâu. Mình cứ ung dung tự tại ở nhà hưởng nhàn. Đó cũng là cách sống phù hợp với bản tánh nghệ sĩ lãng mạn của Tuấn.

Tuấn luôn quan niệm rằng tuổi nghỉ hưu chính là tuổi vàng, đáng được mong đợi của cả đời người mà chúng ta phải trân quý, nếu chúng ta biết tận dụng thời gian nhàn rồi để làm nhiều việc hữu ích cho xã hội và cho chính bản thân, hãy thực hiện những điều mong muốn mà trước đây chúng ta không có thời gian để thực hiện.

Nhàn rồi quá sẽ khiến con người thêm nhiều suy nghĩ tiêu cực, cảm thấy mình vô dụng không làm được việc gì, từ đó dẫn đến chứng bệnh trầm cảm gây ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe.

Trên hệ thống Google có vài ngàn tài liệu hay sách báo với hàng ngàn lời khuyên cho tuổi nghỉ hưu phải làm gì? Tuấn đã đọc rất nhiều tài liệu, riêng chỉ có lời khuyên của một vĩ bác sĩ người Nhật mặc dù ông đã qua đời ở tuổi 105, nhưng tư tưởng của ông rất phù hợp với suy nghĩ của Tuấn.

Bác sĩ Shigeaki Hinohara (1911-2017) tâm niệm rằng:

“Sống là phải cố gắng” dù đã bước qua ngưỡng cửa 100 tuổi đời, ông vẫn làm việc mỗi ngày. Không những làm việc như một vị bác sĩ, mà ông còn viết hơn

150 quyển sách trong sự nghiệp của mình. Trước khi qua đời vào ngày 18/7/2017, ở tuổi 105, ông đã kịp chia sẻ bí quyết sống của mình.

Một trong các bí quyết để có đời sống hạnh phúc và an lành đó chính là hãy cân bằng mọi thứ. Ông đã chia sẻ nếu không muốn mất đi niềm vui vốn có, chúng ta không nên để cho đồng tiền và tài vật ngoài thân chi phối,

Bí quyết để làm cho tràn trề năng lượng chính là mỗi người phải luôn tìm cho mình một nguồn cảm hứng. Cuộc sống là một hành trình dài, nếu không tự tạo ra động lực cho bản thân, bạn sẽ bị những năng lượng tiêu cực xâm chiếm.

Những năng lượng tiêu cực này sẽ dẫn đến suy nghĩ “mình đã trở nên con người thừa thãi, vô tích sự” nếu kéo dài ngày tháng nhàn hạ không biết làm gì thì sẽ dẫn đến tình trạng trầm cảm, một căn bệnh rất khó trị.

Kể từ đó Tuấn buông thả thời gian nhàn hạ trong mỗi ngày bằng cách đọc sách, nghe nhạc, làm thơ viết sách, hay tự mày mò học hỏi thêm nhiều kỹ năng trên cái laptop, cái laptop này do con mua tặng khi cả hai đứa con nhận thấy Tuấn thích quay phim chụp hình và edit video trên máy tính, do đó hai đứa bảo nhau mua tặng

Từ đó Tuấn lại có thêm một thú vui thực hiện nhiều Video cho những đề tài văn học và du lịch cũng như audio book đọc truyện đêm khuya.

Cũng nhờ Thiên Chúa thương, ngài đã ban cho Tuấn nhiều tài vật để làm việc mà không thấy buồn chán. Đây cũng là một chút tài vật rất cần thiết cho những ai đã về hưu. Hãy tự tìm cho mình một thú vui trong một khả năng nào đó để đốt cháy những thời gian nhàn hạ.

Trước hết phải kể đến khả năng hội họa, đây là một sở thích mà Tuấn đam mê từ khi còn bé. Tuấn đã theo đuổi hội họa, rồi sau đó bị dừng lại vì chiến tranh. Tuy nhiên nhờ vào sự hiểu biết phần nào về kỹ thuật hội họa, đã đem lại cho Tuấn một khả năng nhận biết về mỹ thuật tinh tế hơn, phối trí ánh sáng và bố cục chặt chẽ hơn cho một bức tranh hay một phong cảnh, đây là một kỹ năng rất cần thiết được áp dụng trên nhiều lĩnh vực. Nhất là nghệ thuật nhiếp ảnh (photography) và thu hình. (videography). Và sau này rất hữu ích cho việc layout book, sáng tạo trình bày những quyển sách thật đẹp.

Từ khi về hưu Tuấn đã tận dụng được thời gian nhàn rồi để làm nhiều việc hơn trước kia, mỗi ngày ngồi hàng giờ trước máy tính, mỗi ngày Tuấn có thể viết một bài thơ rồi gom lại thành một tập thơ riêng.

Có một quan niệm triết học mà Tuấn chịu ảnh hưởng nhiều nhất đó là câu nói: “Tôi tư duy nên tôi hiện hữu” của triết gia René Descartes(1596-1650) ông là một triết gia, một nhà toán học và khoa học người Pháp. Ông quan niệm rằng vì tôi tư duy nên tôi biết mình đang hiện hữu.

Tuấn thích quan niệm này và để chứng minh sự hiện hữu có thật sự tồn tại hay không? thì phải viết ra và lưu lại, đợi một lúc nào đó in thành sách, để lại cho đời một chút gì còn lại.

Đó là cách mà Tuấn đang thực hiện trong thời gian nhàn rỗi khi về hưu. Tuấn chợt nhớ ra đã viết một bài thơ với tựa đề Tôi Suy Tư.

Tôi suy tư nghĩa là đang tồn tại
Mà sao mỗi ngày lại thấy chênh vênh
Nội nhớ quên như sóng biển dập dềnh
Đầy bọt trắng ở hai đầu định mệnh.
Tôi biết! mất tình yêu là buồn nhất
Tình yêu quê hương xa mãi bóng hải âu
Tình yêu em đôi lúc vương u sầu
Tràn nỗi nhớ, ngập trong màu kỷ niệm.
Nhưng hồn tôi mang theo nhiều ảo mộng
Nhìn lại đời chỉ thấy khoảng trống không
Duy nhất tình yêu còn thấy điểm hồng
Niềm hy vọng cuối cùng chưa vọng động.

Nhờ vào khả năng nhận biết và học hỏi nhanh Tuấn đã học hỏi từ bạn bè rồi tự mò mẫm học hỏi thêm online trên hệ thống Google Search. Tuấn đã tự mình học cách layout book, tự mình layout rất nhiều quyển sách cho bạn bè và cho chính mình.

Từ đó Tuấn đã viết và tự layout ấn hành 6 quyển sách, gần như mỗi năm ấn hành một quyển, chỉ cần ngồi nhà sử dụng cái laptop bé nhỏ làm thơ, viết văn và layout thành quyển sách rồi thông qua internet gửi đến nhà in tại Hoa kỳ.

Trước kia Tuấn gửi in sách tại Amazon Book nhưng sau này hệ thống Amazon không in tiếng Việt Nam. Tuấn lại tìm đến nhà in khác như Lulu printing.

Hiện tại trên kệ sách riêng của Tuấn đã trưng bày 6 quyển sách do Tuấn viết và chính tay mình layout từ A đến Z. Mỗi quyển sách có một hình bìa đẹp mắt dễ lôi cuốn người đọc.

Nhìn thấy 6 quyển sách nằm trên kệ sách, mỗi quyển đều có bìa dày từ 200 trang đến trên 300 trang sách, các con của Tuấn nhận xét;

-Con không biết làm cách nào mà Ba có thể viết nhiều như vậy, riêng 6 quyển sách này nếu chỉ để đọc qua một lần đã thấy mệt rồi.

-Tuấn mỉm cười trả lời Ba viết để lại cho đời, cho thế hệ mai sau, biết đâu có người thích đọc, hơn nữa những quyển sách này đều có số (LCCN) số lưu trữ của thư viện Quốc Gia Hoa Kỳ.

Tuấn chợt buồn nghĩ đến thế hệ mai sau người Việt sinh ra và lớn lên tại Hoa Kỳ sẽ không còn đọc được tiếng Việt. Như các con cháu của Tuấn có đứa nào đọc được tiếng Việt đâu, mặc dù có thể nghe, nói và hiểu tiếng Việt nhưng không đọc và viết được thật là buồn.

Muốn lưu lại một quyển sách bất cứ viết về thể loại gì tượng trưng cho văn hóa Việt Nam, thì cần phải viết bằng tiếng Mỹ, khi ấy giới trẻ tại Hoa Kỳ họ sẽ tìm đọc, có nhiều nhà văn trẻ sinh ra và trưởng thành tại Hoa Kỳ họ trở nên có tên tuổi trong giới văn học vì những tác phẩm của họ viết bằng ngôn ngữ bản xứ (English).

Những người lớn tuổi sang Mỹ sau này không đủ tiếng Mỹ để viết văn bằng ngôn ngữ bản xứ, thôi thì viết bằng ngôn ngữ tiếng Việt để sau này người Việt Nam sẽ tìm đọc.

Có một câu nói của nhà cách mạng vĩ đại của Ấn Độ. Mahatma Gandhi ông đã nói:

“Không cần phải đốt sách để phá huỷ một nền văn hoá. Chỉ cần buộc người ta ngừng đọc sách mà thôi”. ”You don’t have to burn books to destroy a culture. Just get people to stop reading them.”

Tuy nhiên cũng có một câu nói đem lại nguồn hứng khởi cho các nhà văn nhà thơ, tiếp tục viết sách tiếp tục in sách mặc dù rất ít người tìm đọc, nhưng không vì lẽ đó mà chấm dứt. Tuấn rất thích ý tưởng của triết gia Albert Camus. Ông đã để lại một câu nói:

“Không có văn hoá và thứ tự do tương đối nó gọi lên, xã hội ngay cả khi hoàn hảo cũng chỉ là rừng rậm. Vì vậy mọi sáng tạo đích thực đều là món quà gửi tới tương lai.”

“Without culture, and the relative freedom it implies, society, even when perfect, is but a jungle. This is why any authentic creation is a gift to the future.”

Tuấn chợt nhớ đến bài thơ viết với chủ đề (Tôi là hạt bụi), một bài thơ khá dài nói lên thân phận con người, chỉ là hạt bụi hữu duyên, như hai câu mở đầu cho bài thơ. Chỉ là hạt bụi bơ vơ. Nằm trong sa mạc đợi chờ gió bay.

Xin trích đoạn câu thơ có liên quan đến kệ sách.

Nhìn kê sách lòng phân vân
Từng chồng bụi bám, tần ngần cơn mê
Ngày nay sách vở bộn bề
Không ai muốn đọc buồn tê tái lòng.
Lạnh hồn ngọn gió phương đông
Xót xa cây cỏ ngoài đồng tuyết rơi
Xuân thay áo mới da trời
Văn nhân cũng muốn đổi dời đường xa.
Trích dẫn trong tập thơ Lặng Im Tiếng Đời.

Nỗi buồn nặng trĩu trong tâm hồn những nhà văn, nhà thơ đã có lời giải đáp, đã có thêm nguồn lực để an ủi, để giải tỏa những uẩn khúc.

Nghệ văn chương là do trời định mà tất cả nhà văn phải viết ra những suy tư của mình. Viết là để thỏa mãn cho chính mình rồi sau đó là để lại cho đời sống sau này, như món quà của tinh thần gửi đến tương lai.

Quá khứ chợt ứa về như một đoạn phim ngắn chạy lướt qua thật nhanh trong trí nhớ, hơn 20 mười năm trước Tuấn còn ở Việt Nam, sau 8 năm đi tù cải tạo bị lưu đầy từ miền nam ra miền bắc, đôi lúc tưởng chừng như bỏ cuộc, vùi xác thân nơi rừng thiên nước độc tận vùng rừng núi Hoàng Liên Sơn.

Cho đến năm 1983 Tuấn được thả về nhà, từ một vòng tròn nhỏ trở về sống trong một vòng tròn lớn hơn, vòng tròn lớn này vẫn bị khép kín bởi bàn tay sắt bọc nhung của chính quyền cộng sản.

Không công ăn việc làm, không có một nơi nào giám nhận những người chế độ cũ mới được thả ra từ các trại tập trung của cộng sản. những sĩ quan chế độ cũ chỉ còn cách đi tìm những công việc tự do, như đạp xích lô, buôn bán chợ trời, đi làm thợ hồ, những công việc thấp hèn nhất mà không ai muốn làm.

Tâm lý chung của xã hội: “Luôn luôn phù thịnh không phù suy” do đó trong giai đoạn này những người tù cải tạo luôn bị xã hội xa lánh ghét bỏ, tâm lý chung của xã hội là như thế.

Tuấn phải sống qua một đại hạn 10 năm tù (1983-1993). Cuộc sống bữa no bữa đói, khi có việc khi lại hết việc, đồng nghĩa với lúc có tí tiền còn lúc không có đồng nào, đây là một giai đoạn thật bi đát.

Tuy nhiên trong giai đoạn này Tuấn đã tìm được tình yêu đích thực của mình. Một tình yêu chân chính không thiên vị không tính toán so đo.

Người con gái đến với Tuấn mà không hề biết đến lý lẽ (phù thịnh hay phù suy), người con gái chấp nhận lấy một người chồng (chế độ cũ) đang trong giai đoạn bị quản chế tại địa phương, một người không công ăn việc làm. Cả hai đến với nhau bằng tình yêu đích thực. Người con gái đó chính là bà xã của Tuấn cho đến tận bây giờ.

Nhờ chương trình HO đã mở ra một tương lai cho tất cả những cựu sĩ quan VNCH, những ai đã trải qua trên 3 năm cải tạo, đủ điều đi định cư tại Hoa Kỳ. Tuấn đã nộp đơn cho cả gia đình (vợ và hai con) cũng vì không có tiền để đóng cho dịch vụ (công an), do đó gia đình Tuấn phải nằm trong danh sách gần như cuối cùng, đó là danh sách HO 20.

Ngày lễ tạ ơn Thanksgiving năm 1993. Chuyến bay United Airline đã đem một số gia đình đi theo diện HO 20 đến phi trường San Francisco.

Gia đình nhỏ bé của Tuấn đã đến định cư tại vùng Thung Lũng Hoa Vàng San Jose. Kể từ đó mỗi năm khi đến ngày Thanksgiving Tuấn lại nhớ đến ngày khởi đầu trên đất nước tự do, ngày mà Tuấn phải tạ ơn Thượng Đế tạ ơn Hoa kỳ đã ban cho gia đình Tuấn một ân huệ một cuộc sống thứ hai.

Cũng như câu chuyện xảy ra vào thế kỷ 16. Khi những người hành hương (Pilgrims) đi trên một con thuyền Mayflower, những người này đã đặt chân đến vùng đất Plymouth thuộc New England.

Họ đã đến nơi vào mùa đông khắc nghiệt, đói và lạnh một nửa trong số họ đã không sống sót qua mùa đông khắc nghiệt. Đến mùa xuân họ may mắn gặp được thổ dân da đỏ tốt bụng, đã giúp chia sẻ lương thực và giúp đỡ họ sinh tồn cho đến ngày nay. Ngày 8 tháng 9 năm 1565 được xem như ngày lễ Thanksgiving đầu tiên được tổ chức. Từ đó hàng năm Hoa Kỳ thường kỷ niệm ngày lễ tạ ơn vào tháng 9.

Sau này Tuấn đã ngồi viết lại hồi ký về đời mình qua tác phẩm *Đội Đập Đá Trại 6 Nghệ Tĩnh*. Quyển hồi ký này Tuấn cũng đã thực hiện thành một bộ Audio Book đọc truyện đêm khuya đã chia sẻ trên Youtube.

Cây táo đã đến mùa ra hoa kết trái. Những quả táo đỏ hồng mọc xum xuê, đong đưa dưới cành, ngắm nhìn quả táo xinh xinh lớp vỏ ngoài màu vàng ửng đỏ, bóng trơn như màu da con gái. Những con sóc leo trèo tìm những quả thơm nồng cắn ăn một cách nham nhở, không đẹp như quả táo (logo) của công ty Apple. Ngoài những con sóc cắn phá, cây táo còn lôi cuốn cả bầy chim bay về tiếp tục mổ những vết cắn trên quả táo mà lũ sóc bỏ lại.

Tuấn nâng tách cà phê vẫn còn hơi ấm trên tay uống một ngụm, ngược nhìn cây táo những tán lá và quả đang nhẹ đong đưa theo ngọn gió nhẹ.

Một buổi sáng thật bình yên một cảm giác an lành như lan toả vào tâm hồn, như một thói quen thường đến với Tuấn những ý tưởng một vần thơ như chợt đến và Tuấn nhẹ nhàng gõ những đầu ngón tay trên cái bàn phím nhỏ bé của cái laptop trước mặt.

Tuấn viết một bài thơ về cây táo theo vần điệu lục bát, Tuấn vẫn yêu thích thơ lục bát vì rất gần gũi với tình tự quê hương và mang đậm nét tâm hồn Việt Nam.

Những hàng chữ nhảy đều trên bàn phím, đôi khi dừng lại để thay đổi câu chữ cho phù hợp, chỉ một lúc sau Tuấn đã viết xong bài thơ.

Tuấn khẽ đọc lại bài thơ và nhận thấy ý thơ cũng tạm được, thôi thì bài viết này mở đầu là cây táo. Tuấn chọn chủ đề cho phù hợp với câu chuyện ngắn là.

Tháng Ba Hoa Táo.

Hương trời bát ngát cây xanh
Hồng phai hoa táo, hoa chanh nở rồi
Tháng ba cây táo sinh sôi
Cảnh nghiêng gợi nhớ bồi hồi vãn vương.

Nhìn em ánh mắt dễ thương
Tóc buông phảng phất mùi hương tình nồng
Tháng Ba chạm nhẹ nụ hồng
Mà nghe kỷ niệm bèo bọt xa xưa.

Ai mà trách gió giận mưa
Em về hoa táo lứa thừa nụ đầu
Sáng nay hoa táo thay màu
Phấn hương gió thoảng rủ nhau ong về.

Hương hoa ngọt lịm đam mê
Trao tình thụ phấn bộn bề đường tơ
Tình đậm thắm nét ngây thơ
Mùa xuân hoa táo ngân ngơ chốn này.

Louis Tuấn Lê
Mùa xuân năm 2022.

